

De 'Asha-slum'

BEELD Marieke Viergever (ICCO)

Omdat mijn organisatie een belangrijk deel van het buitenlandwerk ook daadwerkelijk naar het buitenland verplaatst, was ik recent in India. In New Delhi openden we een kantoor voor de regio Zuid-Azië. Dat maakt het werk dat wij doen toegankelijker, effectiever en ook meer afgestemd op de wijze waarop de mensen in deze regio hun prioriteiten inzake armoedebestrijding en rechtvaardigheid kiezen. Voor de opening zelf was een dag uitgetrokken. Ik was daarnaast in de gelegenheid een van de belangrijkste programma's die wij als ICCO steunen, intensief te bezoeken.

Dat is het programma van Asha, een lokale maatschappelijke organisatie die actief is in de Indiase sloppenwijken. New Delhi alleen telt, op de veertien miljoen inwoners, 3,5 miljoen sloppenwijkbewoners. Voor wie nog nooit een sloppenwijk of slum heeft gezien of bezocht; het zijn 'woonoorden' van de allerarmsten in India. Vaak gesitueerd aan de buitenranden van de binnenstad, aan industriegebieden of spoorlijnen, aan vuilnisbelten of autokerkhoven. De behuizing is geconstrueerd van karton, stukken van auto's, golfplaten voor de *lucky ones*, jute en plastic zakken, houtafval en verder alles wat niet bij de eerste de beste regenbui vergaat. De hutten, meestal niet groter dan zo'n vijf vierkante meter, worden meestal bewoond door gemiddeld vier tot acht mensen. Ze staan tegen elkaar aan gebouwd, meestal om er voor te zorgen dat ze niet omvallen. Er is geen stromend water, meestal ook geen stilstaand of het moet de grijze meurende drab in de rioolgoten zijn. Er is geen sanitatie, altijd voedsel- en geldgebrek, veel mensen zijn ziek of hebben infecties, kinderen hebben groeiachterstand en werken zodra zij de leeftijd hebben bereikt dat ze kunnen praten ('gelukkig' is dat wat later dan normaal) samen met de ouders op vuilnisbelten, autokerkhoven, in en tussen industrieel afval. Het alternatief is bedelen op plaatsen waar toeristen en de bovenklasse van India vertoeven en als je geluk hebt, word je geen handicap 'aangemeten'. Iedereen doet zijn behoefte in of nabij de slum, wat alleen voor de ruim aanwezige straathonden en even zo grote ratten voordeel oplevert. De stank is ondraaglijk, de blik in de ogen van de mensen om nooit te vergeten. Niet altijd triest, er wordt ook veel gelachen, maar wel uitzichtloos, hol en vragend. Altijd vragend. Niet direct om geld of steun, wel om hoe lang we dit nog laten bestaan. Hoe lang het leven uitzichtloos blijft.

Onze Indiase partnerorganisatie Asha verbetert met een gedegen programma het leven van sloppenwijkbewoners. Medische behandeling, hygiëne, huisvesting, scholing, man-vrouwverhouding: op alle fronten wordt ingezet op vooruitgang. En dat is te zien. Er staan stenen huisjes, klein weliswaar, maar solide. Drijvende kracht achter Asha is de Indiase kinderarts Kiran Martin. Zij leidt ons door de slum. Een vrouw om bewondering voor te hebben. Twintig jaar geleden kwam ze er voor het eerst omdat er zoveel kinderen aan diarree stierven. Ze is gebleven. En hoe. Dag en nacht is ze beschikbaar. Meer dan eens werd ze uit bed gebeld om bulldozers die de illegale krotten met de grond gelijk wilde maken, lieflijk tegen te houden. Haar contacten bij ministers konden het tij keren. Ze regelde ook meteen microkredieten voor de sloppenwijkbewoners, want voor een lening kunnen zij bij een gewone bank niet aankloppen. Inspiratie en kracht put ze uit de veerkracht die ze ziet bij de armen, en natuurlijk bij God. Het meest hoopgevende succes: twintig jongeren starten dit jaar met een universitaire opleiding! Ze zegt: „Asha-slums zien er anders uit dan andere slums.” Ik glimlach en realiseer me weer waar ik het allemaal voor doe. ■

Jack van Ham, algemeen directeur ICCO